

စိဉာဉ်ကကြီး

ညီဇော်လယ်

ဝိညာဉ် ကကြိုး

ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် ခေတ်မီနှစ်ထပ် တိုက်အိမ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း လူရိပ်လူယောင် မတွေ့သောကြောင့် ကျွန်တော် အသာစေ့ထားသည့် ခြံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော် ခြံထဲသို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် အိပ်နေသော ခွေးက သူစိမ်းဧည့်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သည့်အခါ တရှိန်ထိုးဟောင်တော့၏။

ခန္ဓာကိုယ် ရှည်မြောမြောဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်သော ခွေးသည် ကား ခြံစောင့်ခွေး ပီသလှပေသည်။ ။ ကျွန်တော့်အား ထိုးဟောင်နေစဉ် ဖြူဖွေးနေသော အစွယ်များကြား သွားရေ တမြဲမြဲ ထွက်ကာ ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်း၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းများ ရှေ့သို့ ဆက်မတိုး ဝံ့တော့ပဲ နေရာမှာ တင် စုံရပ် နေလိုက်တော့သည်။ ။

ညနေ မှောင်စပျိုးချိန် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထွန်းထားသော ဖန်ချောင်းက လင်းအား ပျော့လွန်းလှသည်။ ။ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော နှစ်ထပ်တိုက် အိမ်ကြီးဝယ် အပေါ်ထပ်တွင် မီးများ လင်းထိန်နေသော်လည်း အောက်ထပ်တွင် မူ အလင်းရောင် ကင်းမဲ့လို့ နေသည်။ ။ အောက်ထပ်

ည့်ခန်းတွင် ထွန်းထားသည့် မီးသီးလေး တစ်လုံးမှ လွဲ၍ ကျန်အခန်းများ တွင် မှောင်အတိ လွှမ်းလို့ နေသည်။ ။

လူရိပ်လူရောင်ဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့။ ဤအတိုင်းဆိုပါက အိမ်ထဲဝင်ရန် ခက်ချေပြီ။ ဆီးဟောင်နေသာ ခွေးနက်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အား ဝင်ခွင့်ပြုမည့်ပုံ မပေါ်။ ရှေ့ဆက်တိုးပါက အကိုက်ခံရကိန်းရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နေရာမှာ ရပ်လျက်သား အိမ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦး ထွက်အလာကို မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ။ အသင့်ကိုင်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်က လေးသလို ရှိလာသောကြောင့် အိမ်ရှေ့ အင်္ဂတေ တလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချထားလိုက်မိ၏။

ခွေးက စူးစူးဝါးဝါးအသံနှင့် အဆက်မပြတ် ဟောင်နေသော်လည်း အိမ်ထဲမှ လူများ မကြား၍ လားမသိ။ တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာပေ။ အိမ်ထဲတွင် လည်း လူရိပ်လူရောင်က မတွေ့ရသည့် အတွက် လူမရှိဟု တောင် ထင်ရသည်။ ။ သို့သော် ဆင်ဝင်အောက်တွင် တံခါးမကြီးက ဖွင့်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ။ အပြင်တွင် အနည်းငယ်ကြမ်းသော လေအေးများ တိုက်နေမှုကြောင့် တံခါးပေါက်မှ ခန်းစည်းများ အိမ်အတွင်းသို့ အလိပ်လိပ်တက်ကာ လွင့်ပြန်လို့ နေသည် ကို မြင်နေရသော်လည်း လူရိပ်လူယောင်တော့ မတွေ့ပါ။

နေရာမှာ တင် ရပ်လျက် တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာနှိုးနှိုး မျှော်ကြည့်ရင်း မတွေ့သည့် အဆုံး၌ ကျွန်တော် အသံပြုကာ အော်ခေါ်လိုက်မိ၏။

"ဦးသောင်းစိန် ... ဒေါ်နန်းမြ ... အထဲမှာ ရှိလား ..."

"..."

ပြန်ထူးသံ မကြားလာဘဲ ခွေးဟောင်သံက ပိုမိုကျယ်လာသည်။ ။ စူး

စူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေသော ခွေး၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော့်အသံက တိုး၍ ပေါက်ဟန် မတူ။ ခက်ချေပြီ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့်အိမ် ဖြစ်သည့်အတွက် ဝင်သွားရန်လည်း ကျွန်တော် သတ္တိ မရှိသလို၊ ဟောင်နေသော ခွေးရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ဖို့ လည်း မဝံ့ရဲပါ။ ရှေ့မတိုး၊ နောက်မဆုတ်ဘဲ နေရာမှာ တင် အိမ်ကြီးအား အချိန်အတော်ကြာ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရုံအရ ဦးသောင်းစိန်တို့ မိသားစုမှာ ကျွန်တော်ထင်သည် ထက်ပင် ချမ်းသာပုံ ပေါက်သည် ။ ဦးသောင်းစိန်က ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် နှစ်တွေအတော်ကြာ ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်သည် ။ ဦးသောင်းစိန် ယခုလို မချမ်းသာခင်က ကျွန်တော်တို့ ရွာဘက်သို့ စပါးဝယ်၊ ပဲဝယ် လာနေကြဖြစ်ပြီး ထိုသို့ အဝယ်လာတိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်တွင် သာ တည်းတတ်၏။ အဖေနှင့် ဦးသောင်းစိန်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပခုံးဖက် ပေါင်းလာသည့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သို့ ခဏခဏ လာတတ်သော ဦးသောင်းစိန်အား ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သည် ။

စပါးပွဲစား၊ ပဲပွဲစားလုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသော ဦးထွန်းစိန်သည် ယခုအခါ ကလောမြို့ပေါ်တွင် ရွှေဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တောင် ပိုင်ဆိုင်လို့ နေလေပြီ။ စပါးဝယ်၊ ပဲဝယ်ခြင်း မလုပ်တော့သော်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အဝင်အထွက်က မပျက်ပေ။

မနေ့ကထိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ လာပြီး ၄ တန်းနှင့် ၆ တန်းကျောင်းသားအရွယ် သားနှင့် သမီးအား ကျူရှင်ပြပေးရန် ကျွန်တော့်ထံ အကူအညီ တောင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် လည်း ကျောင်းပြီးခါစ အလုပ်မရှိသည် က တစ်ကြောင်း၊ ကလောမြို့သို့ အလည်ရောက်ဖူး

ချင်သည် က တစ်ကြောင်း စသည် တို့ ကြောင့် မိတ္ထီလာမြို့နယ်ရှိ ရွာ
လေးမှ သည် ဦးသောင်းစိန်တို့ နေအိမ်သို့ မိရာကားဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ ။

လမ်းတွင် စီးလာသော ကားက ပျက်နေသောကြောင့် မှောင်စပျိုးချိန်
မှ ပင် ဦးသောင်းစိန်၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့လေတော့သည်။ ။ ယခုအိမ်
အား ဦးသောင်းစိန်ကိုယ်တိုင် ညွှန်ပြထားပြီး ခြံနံပါတ်နှင့် အိမ်ပုံစံပါ ဓာ
တ်ပုံ ပြထားသောကြောင့် ဤအိမ်ကြီး ဖြစ်မည်မှာ မမှားနိုင်ပေ။

ယနေ့ ကျွန်တော်လာမည်ဟု အသေအချာ ပြောထားပြီးသား ဖြစ်
သောကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းတော့ ထပ်မဆက် ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ယခု ဆိုက်ဆို
က်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာမှ အိမ်ကြီးတွင် လူမတွေ့ ရသောကြောင့် ကျွန်
တော် အတော်လေး အကြပ်ရိုက်နေရ၏။ ဖုန်းဆက်မည် ဆိုသော်လည်း
ကျွန်တော့် ဟန်းဖုန်းက မြို့အဝင်ကတည်းက တိုင်ပျောက်ကာ ဆက်သွ
ယ်မှု ဧရိယာပြင်ပ ရောက်နေသည် မှာ ယခုထိပင်။

ရှေ့ဆက်တိုးမည် ဆိုသော်လည်း ခွေးနက်ကြီးရန်က ကြောက်နေရ
သောကြောင့် လူတစ်ဦး တစ်ယောက် ထွက်လာမည့် အချိန်ကို ကျွန်
တော် စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ရမည်သာ။

"ဟူး ..."

စိတ်တွေ အိုက်နေပြီ။ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးလ
ည်း ကိုင်ရိုက် ခံထားရသလို ညောင်းကိုက်လို့ နေ၏။ ရေမိုးချိုးပြီး နားချ
င်လှပြီ။ ဗိုက်တွေ ဆာနေသည် မှာ လည်း တဂီဂီ မြည်နေသည်။ ။

သက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချရင်း တိုင်ပျောက်နေသော ဖုန်းကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ထုတ်ကြည့် မိပြန်သည်။ ။ ဤနေရာပင် ဖုန်းလိုင်းမမီ၍
လား၊ ကျွန်တော့်ဖုန်းပင် မကောင်း၍ လား မသိ။ ဖုန်းတိုင်လုံးဝ မရှိသ

ည့်အပြင် ခဏခဏ ဖွင့်ကြည့်လွန်းသောကြောင့် ဖုန်းအားပင် ကုန်ခါနီး
လေပြီ။ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပြန်ထိုးထည့်ရင်း အိမ်ကြီးအား ဇက်ညောင်းအောင် မော့ကြည့်ရ ပြန်ပါ
သည် ။

ရောက်နေသည် မှာ ၁၀ မိနစ် ကျော်ကျော်ပင် ရှိတော့မည်။ အိမ်ထဲ
တွင် မည်သူမှ ထွက်မလာသေး။ ၁၀ မိနစ်သည် မများ သော်လည်း စော
င့်နေရသူ ကျွန်တော်အဖို့ အတော်ကြာပြီ ထင်မိ၏။ တအားဟောင်နေသ
ည့် ခွေးကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ ပင် မနား။ စူးစူးဝါးဝါး ဟောင်သံ
က ကျွန်တော့် နားများ ပင် ပွင့်ထွက်မတတ်ပင်။

"ဟင်း ..."

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို အားပါးတရ ချလိုက်ပြီး
ထပ်မံအော်ခေါ်မည် အပြုတွင် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြူဖြူသဏ္ဌာ
န် အရာတစ်ခုကို လွှားခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ဆံပင် ဖားလျားချထားသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပုံစံ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော် လွန်စွာ
ဝမ်းသာသွားပြီး လှမ်းခေါ်မည် အပြုတွင် ထိုအမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်မှာ မြင်
ကွင်းထဲမှ ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဘာရယ်မသိ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထ
ကာ လန့်သွားခဲ့သည် ။ ကြည့်နေရင်းမှ လွှားခနဲ ပေါ် လာပြီး
ပျောက်သွားသည် မှာ သာမန်လူမှ ဟုတ်လေပါ့မလား။

"ဘုရား ... ဘုရား ... သရဲခြောက်တာများ လား ..."

ကျွန်တော်နှုတ်က တီးတိုး ထွက်သွားမိ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ပခုံးသို့
တစ်စုံတစ်ယောက် လာကိုင်သည့် အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်
တော် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားကာ ရှေ့သို့ပင် ယိုင်လှဲမတ

တ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"အမလေးဗျ ..."

ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဪ ... ဦးသောင်းစိန်ရယ် ... အသံမပေး ဘာမပေး လန့်လိုက်တာဗျာ ... ဦးသောင်းစိန် နောက်မှာ ရောက်နေတာ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး"

"မင်း ... အိမ်ရှေ့ကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မှ ပါကွ ... ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"၁၀ မိနစ်လောက် ရှိပြီ။ ခွေးဟောင်နေတာနှင့် အိမ်ထဲမဝင်ရဲဘဲ ဒီမှာ တင် ရပ်နေတာ ဦးသောင်းစိန်ရေ ... တော်ပါသေးရဲ့ ဦးသောင်းစိန် ရောက်လာလို့ ..."

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဦးသောင်းစိန်အား စကားပြောနေရင်း နောက်တွင် ဦးသောင်းစိန်၏ ဇနီးဒေါ်နန်းမြ ပါလာသည် ကိုပင် မမြင်လိုက်။ ထို့နောက်မှ ...

"ဪ ... ဒေါ်နန်းမြရောက်ကိုး ... ကျွန်တော် အခုမှ မြင်တယ် ..."

"ရပါတယ်သား ... ဈေးထဲကို လိုအပ်တာလေး သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတာ။ ကဲ ... ကဲ ... သားလည်း ပင်ပန်း လာပြီ။ အထဲ ဝင်မယ်လေ ... ကလေးတွေက တီဗွီကြည့်နေကြတာ ဖြစ်မယ် ... အခုကြောင့် တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာတာ ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဒေါ်နန်းမြ"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲပြီး ဦးသောင်းစိန်

တို့ လင်မယားနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ တော့ စောစောက ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကျွန်တော့်အား
ထိုးဟောင်နေသည့် ခွေးနက်ကြီး ဘယ်သို့ ရောက်သွားသည် မသိ။

ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်လို့ သွားလေပြီ။
